

dig som den, der i Henhold til gamle Resolutioner, i mange Tilfælde i høist anomale Skikkelser, altid er bleven respecteret. Jeg mener derfor, at Embedsmændene ikke have Grund til at frygte for, at hvad de vinde ved dette Lovforslag, naar det bliver Lov, ikke skulde være en definitiv Binding, eller at der skulde kunne skee Forandringer i Ansættelserne uden i Tilfælde af Vacance. Der er et Par andre Punkter, hvorom jeg vel ikke skal forbeholde mig Endringsforslag, da jeg antager, at det ikke vil være nødvendigt, og da der er al mulig Opfordring til ikke uden den største Nødvendighed paany at stille denne Lovs Skæbne i Fare, men hvorom jeg dog maa ønske at høre den ærede Minister udtale sig. Det forekommer mig, at § 4 indeholder en Bestemmelse, der er temmelig vanskelig at forstå. Jeg haaber ikke at skulle blive mistænkt for at ville føre Ordet for en cumulatio inepta af forskjellige Embeder; men det er ganske vist, at der gives ikke saa Bestillinger, som antages ikke at kunne gjøre Krav paa en Embedsmands fulde Tid, og altsaa ikke kunne betragtes som selvstændige Embeder, men som omfatte Forretninger, der kun medtage ringe Tid og derfor ogsaa kunne vederlægges med en ringe Løn, og den Løn, som tillægges derfor, maa da efter almindelig menneskelig Opfattelse betragtes som et Vederlag, der tilfalder den, der udfører Forretningen, og selve Vederlagets Størrelse kan indeholde en utvivlsom Tilfjendbegivelse af, at man forudsætter, at ligesaa lidt som en Mand's fulde Tid og Arbeide optages ved Forretningen, ligesaa lidt skal Vederlaget være en fuld Løn, hvoraf en Embedsmand kan leve. Et Exempel herpaa indeholder denne Lovs § 17. Naar der her staaer, at Præsten ved de civile Arrester lønnes med 400 Rbd., saa kan det ikke antages, at det er en selvstændig Gage for et selvstændigt Embede; men paa den anden Side kan det maasse være et endogaa meget rundeligt Vederlag for det Arbeide, der er forbundet med at udføre geistlige Forretninger i denne ene Retning. Hvis dette Embede nu forenes med et af de mindre geistlige Embeder, saa vil det ikke være nogen Cumulation, men den Paagældende forudsættes tillige at kunne besørge denne Forretning, og for den er der til-

lagt ham 400 Rbd. i denne Lov. Saaledes læste jeg for saa Dage siden i Aviserne, at en Høiesteretsassessor havde faaet en Justitsbestilling med Hensyn til Rottovæsenet, hvorfor der ogsaa var tillagt ham 400 Rbd., troer jeg. Meningen heraf var naturligvis ikke, at det at være Justitiarius ved Rottotet, eller hvad man nu vil kalde det, skulde udfylde en Mand's hele Tid, og ligesaa lidt at det skulde fordres, at en Høiesteretsassessor skulde kunne leve af 400 Rbd. Nu staaer der her i Loven, at naar Nogen forener flere offentlige Bestillinger, saa skal der afbrages det Halve af hvad Embedet andrager. Jeg vilde da spørge, om i alle disse Tilfælde 400 Rbd. skal nedsettes til 200 Rbd., om den Embedsmand, hvem der er tillagt en anden Forretning, der vederlægges med 400 Rbd., kun skal oppebære 200 Rbd., om specielt den i § 17 nævnte Præst kun skal lønnes med 200 Rbd. for hans Bestilling ved Arresthuset, saafremt denne, hvad jeg anseer som en Selvfølge, kun bliver et Tillæg til et andet Embede. Ogsaa i § 4 er der iøvrigt taget et Forbehold om at ordne Sagen ved de aarlige Finantslove, saavidt Saadant maatte anses nødvendigt. Det kan, troer jeg, ikke opfattes paa anden Maade, end at hvad der saaledes er tillagt den Enkelte ikke kan fratages ham, men at der kun er Tale om at tage andre Bestemmelser, der skulle gjælde for Fremtiden. Hvorvidt det er ønskeligt, at dette ordnes ved Finantsloven, det skal jeg lade staae ved sit Værd; da der kun er Tale om nogle Smaating, der kun leilighedsvis komme frem, skal jeg ikke nægere det. Et andet Spørgsmaal, der paatrænger sig ved denne Lov og ved flere andre, er Anvendelsen af det Princip, der har fundet saa stor en Gunst, og som synes at skulle blive en staaende Regel, at lade Embedsmændene op-rykke og give dem Sagetillæg i Form af Mederstillsæg. Hvis der nu var tilvebragt en organisk Lov for hele Embedsstanden og dens Lønning, saa kunde der ikke være Spørgsmaal om, hvilken Regel man skulde følge; men det finder ikke Sted, og jeg vil derfor spørge den ærede Minister, hvorledes denne Regel skal udføres. Jeg antager for det Første, at Meningen ikke er, at enhver nuværende Embedsmand begynder med den mindste Gage, og at